

¹Zu der Zeit ward Hiskia todkrank. Und der Prophet Jesaja, der Sohn des Amoz, kam zu ihm und sprach zu ihm: So spricht der HERR: Bestelle dein Haus; denn du wirst sterben und nicht lebendig bleiben!²Da wandte Hiskia sein Angesicht zur Wand und betete zum HERRN³und sprach: Gedenke doch, HERR, wie ich vor dir gewandelt habe in der Wahrheit, mit vollkommenem Herzen, und habe getan, was dir gefallen hat. Und Hiskia weinte sehr.⁴Da geschah das Wort des HERRN zu Jesaja und sprach:⁵Gehe hin und sage Hiskia: So spricht der HERR, der Gott deines Vaters David: Ich habe dein Gebet gehört und deine Tränen gesehen. Siehe, ich will deinen Tagen noch fünfzehn Jahre zulegen⁶und will dich samt dieser Stadt erretten von der Hand des Königs von Assyrien; denn ich will diese Stadt wohl verteidigen.⁷Und habe dir das zum Zeichen von dem HERRN, daß der HERR solches tun wird, was er geredet hat:⁸Siehe ich will den Schatten am Sonnenzeiger des Ahas zehn Stufen zurückziehen, über welche er gelaufen ist. Und die Sonne lief zehn Stufen zurück am Zeiger, über welche sie gelaufen war.⁹Dies ist die Schrift Hiskias, des Königs in Juda, da er krank gewesen und von der Krankheit geheilt worden war.¹⁰Ich sprach: Nun muß ich zu der Höllen Pforten fahren in der Mitte meines Lebens, da ich gedachte, noch länger zu leben.¹¹Ich sprach: Nun werde ich nicht mehr sehen den HERRN, ja, den HERRN im Lande der Lebendigen; nun werde ich nicht mehr schauen die Menschen bei denen, die ihre Zeit leben.¹²Meine Zeit ist dahin und von mir weggetan wie eines

¹فِي تِلْكَ الْأَيَّامِ مَرَضَ حَزَقِيَّا لِلْمَوْتِ، فَجَاءَ إِلَيْهِ إِسْعِيَاءُ بْنُ أُمُوصَ النَّبِيُّ وَقَالَ لَهُ، هَكَذَا يَقُولُ الرَّبُّ، أَوْصِ بَيْتَكَ لِأَنْتَ تَمُوتُ وَلَا تَعِيشُ.²فَوَجَّهَ حَزَقِيَّا وَجْهَهُ إِلَى الْحَائِطِ وَصَلَّى،³أِه يَا رَبُّ، اذْكُرْ كَيْفَ سِرْتُ أَمَامَكَ بِالْأَمَانَةِ وَبِقَلْبٍ سَلِيمٍ وَقَعَلْتُ الْخَيْرَ فِي عَيْنَيْكَ. وَبَكَى حَزَقِيَّا بُكَاءً عَظِيمًا.⁴فَصَارَ قَوْلُ الرَّبِّ إِلَى إِسْعِيَاءَ،⁵أَذْهَبْ وَقُلْ لِحَزَقِيَّا، هَكَذَا يَقُولُ الرَّبُّ إِلَهُ دَاوُدَ أَبِيكَ، قَدْ سَمِعْتُ صَلَاتَكَ. قَدْ رَأَيْتُ دُمُوعَكَ. هَنَذَا أُضِيفُ إِلَى أَيَّامِكَ خَمْسَ عَشْرَةَ سَنَةً.⁶وَمِنْ يَدِ مَلِكِ أَشُورَ أُقِذُّكَ وَهَذِهِ الْمَدِينَةُ. وَأَخَامِي عَنْ هَذِهِ الْمَدِينَةِ.⁷وَهَذِهِ لَكَ الْعَلَامَةُ مِنْ قِبَلِ الرَّبِّ عَلَى أَنَّ الرَّبَّ يَفْعَلُ هَذَا الْأَمْرَ الَّذِي تَكَلَّمَ بِهِ، هَنَذَا أَرْجِعُ طِلَّ الدَّرَجَاتِ الَّذِي تَزَلَّ فِي دَرَجَاتِ آحَازَ بِالشَّمْسِ عَشَرَ دَرَجَاتٍ إِلَى الْوَرَاءِ. فَرَجَعَتِ الشَّمْسُ عَشَرَ دَرَجَاتٍ فِي الدَّرَجَاتِ الَّتِي تَرَلَّهَا.⁹كِتَابَتُهُ لِحَزَقِيَّا مَلِكِ يَهُودَا إِذْ مَرَضَ وَشَفِيَ مِنْ مَرَضِهِ.¹⁰أَنَا قُلْتُ، فِي عَزِّ أَيَّامِي أَذْهَبُ إِلَى أَبْوَابِ الْهَؤُولَةِ. قَدْ أُعِدِمْتُ بَقِيَّةَ سِنِي.¹¹قُلْتُ لَا أَرَى الرَّبَّ فِي أَرْضِ الْأَحْيَاءِ. لَا أَنْظُرُ إِنْسَانًا بَعْدَ مَعَ سُكَّانِ الْقَابِئَةِ.¹²مُسْكِنِي قَدْ انْقَلَعَ وَانْقَلَعَ عَنِّي كَحَيَمَةِ الرَّاعِي. لَقِفْتُ كَالْحَائِكِ حَبَاتِي. مِنَ التَّوْلِ يَطْغَعُنِي. التَّهَارُ وَاللَّيْلُ تُفْنِيْنِي.¹³صَرَخْتُ إِلَى الصَّبَاحِ. كَالْأَسَدِ هَكَذَا يَهْتَشِمُ جَمِيعَ عِظَامِي. التَّهَارُ وَاللَّيْلُ يُفْنِيْنِي.¹⁴كَسْتُونِي مُرْفِقَةً هَكَذَا أَصِيخُ. أَهْدِرُ كَحَمَامَةٍ. قَدْ صَغَفْتُ عَيْنَايَ تَاطِرَةً إِلَى الْعَلَاءِ. يَا رَبُّ قَدْ تَصَابَقْتُ. كُنْ لِي صَامِنًا.¹⁵بِمَاذَا أَتَكَلَّمُ، فَإِنَّهُ قَالَ لِي وَهُوَ قَدْ فَعَلَ. أَلْتَمَسِي مُتَمَهِّلًا كُلَّ سِنِي مِنْ أَجْلِ مَرَارَةٍ نَفْسِي.¹⁶أَيُّهَا السَّيِّدُ، بِهَذَا يَحْيَوْنَ، وَبِهَا كُلُّ حَيَاةٍ رُوحِي فَتُشْفِيْنِي وَتُحْيِيْنِي.¹⁷هُوَذَا لِلْسَّلَامَةِ قَدْ تَحَوَّلْتُ لِي الْمَرَارَةُ، وَأَنْتَ تَعْلَعْتُ نَفْسِي مِنْ وَهْدَةِ الْهَلَائِكِ، فَإِنَّكَ طَرَحْتَ وَرَاءَ طَهْرِكَ كُلَّ خَطَايَايَ.¹⁸لَاَنَّ الْهَؤُولَةَ لَا تَحْمَدُكَ. الْمَوْتُ لَا يُسَبِّحُكَ. لَا يَرْجُو الْهَابِطُونَ إِلَى الْجُبِّ أَمَاتَكَ.¹⁹الْحَيُّ الْحَيُّ هُوَ يَحْمَدُكَ كَمَا أَنَا الْيَوْمَ. الْأَبُّ يَعْرِفُ الْبَنِينَ حَقًّا.²⁰الرَّبُّ لِيَخْلَصِي. فَتَعْرِضُ بِأَوْتَارِنَا كُلَّ أَيَّامِ حَيَاتِنَا فِي بَيْتِ الرَّبِّ.²¹وَكَانَ إِسْعِيَاءُ قَدْ قَالَ، لِيَأْخُذُوا فُرْصَ تَيْنِ وَبُضَمِّدُوهُ عَلَى الدَّبْلِ قَبْرًا.²²وَحَزَقِيَّا سَأَلَ، مَا هِيَ الْعَلَامَةُ أَنَّي أَصْعَدُ إِلَى بَيْتِ الرَّبِّ..

Hirten Hütte. Ich reiße mein Leben ab wie ein Weber; er bricht mich ab wie einen dünnen Faden; du machst's mit mir ein Ende den Tag vor Abend.¹³ Ich dachte: Möchte ich bis morgen Leben! Aber er zerbrach mir alle meine Gebeine wie ein Löwe; denn du machst es mit mir aus den Tag vor Abend.¹⁴ Ich winselte wie ein Kranich und wie eine Schwalbe und girrte wie eine Taube; meine Augen wollten mir brechen: HERR, ich leide Not; lindere mir's!¹⁵ Was soll ich reden? Er hat mir's zugesagt und hat's auch getan! Ich werde in Demut wandeln all meine Lebtage nach solcher Betrübnis meiner Seele.¹⁶ HERR, davon lebt man, und das Leben meines Geistes steht ganz darin; denn du ließest mich wieder stark werden und machtest mich leben.¹⁷ Siehe, um Trost war mir sehr bange. Du aber hast dich meiner Seele herzlich angenommen, daß sie nicht verdürbe; denn du wirfst alle meine Sünden hinter dich zurück.¹⁸ Denn die Hölle lobt dich nicht; so rühmt dich der Tod nicht, und die in die Grube fahren, warten nicht auf deine Wahrheit;¹⁹ sondern allein, die da leben, loben dich, wie ich jetzt tue. Der Vater wird den Kindern deine Wahrheit kundtun.²⁰ HERR, hilf mir, so wollen wir meine Lieder singen, solange wir leben, im Hause des HERRN!²¹ Und Jesaja hieß, man sollte ein Pflaster von Feigen nehmen und auf seine Drüse legen, daß er gesund würde.²² Hiskia aber sprach: Welch ein Zeichen ist das, daß ich hinauf zum Hause des HERRN soll gehen!